

200702349/1.

Datum uitspraak: 5 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/43533 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 maart 2007, verzonden op 26 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 18 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
Lid van de enkelvoudige kamer

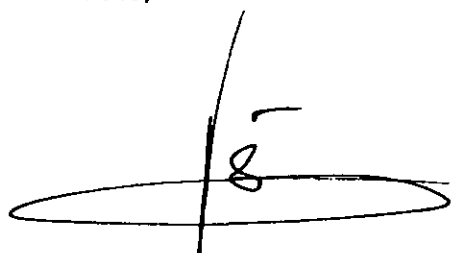
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juni 2007

154-526.

Verzonden: - 5 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/43533

V-nr:

inzake: geboren op van Azerbajdzjaanse nationaliteit, eiser,
 gemachtigde: mr. P.J. Stronks, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
 gemachtigde: mr. E. Nardelli, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 28 april 2006 is eiser gehoord omtrent het voorstel tot ongewenstverklaring als bedoeld in artikel 67 van de Vw 2000. Op 1 mei 2006 heeft de korpschef van het regionaal politiekorps Noord- en Oost-Gelderland een voorstel ingediend om eiser ongewenst te verklaren. Bij besluit van 8 mei 2006 is eiser ongewenst verklaard. Bij bezwaarschrift van 8 mei 2006 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. De gronden van het bezwaar zijn eveneens ingediend bij brief van 8 mei 2006. Het bezwaar is bij besluit van 10 augustus 2006 ongegrond verklaard.

2. Bij beroepschrift van 6 september 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 24 september 2006. Op 11 oktober 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 8 december 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 december 2006. Eiser noch zijn gemachtigde is aldaar - na voorafgaande schriftelijke kennisgeving - verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Op 29 december 1999 heeft eiser verzocht om toelating als vluchteling. Bij beschikking van 4 september 1999 is deze aanvraag afgewezen. Op 9 oktober 2000 heeft eiser hiertegen bezwaar ingediend, maar op 29 april 2000 heeft hij dit bezwaar ingetrokken.

2. Op 20 mei 2003 heeft eiser verzocht om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 23 mei 2003 is deze aanvraag afgewezen. Tegen deze afwijzing heeft eiser geen rechtsmiddelen aangewend.

3. Op 28 oktober 2003 heeft eiser een aanvraag tot verlening van verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "medische behandeling" ingediend. Bij beschikking van 9 juni 2004 is deze aanvraag afgewezen. Op 23 juni 2004 heeft eiser tegen deze afwijzing bezwaar ingediend alsmede een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend dat ertoe strekt eiser in afwachting van de beslissing op bezwaar niet uit te zetten. Op 22 juli 2004 heeft deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, het verzoek om een voorlopige voorziening niet-ontvankelijk verklaard. Op 8 oktober 2004 is het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Hiertegen heeft eiser geen rechtsmiddelen ingediend.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij in Nederland verblijft anders dan op grond van artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 en hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

3. Ingevolge paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is er, voor zover hier van belang, indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling, ook bij een eerste toelating - tenzij ook de gezinsleden Nederland hebben (moeten) verlaten - steeds sprake van inmenging in het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven. Beoordeeld dient te worden of die inmenging is gerechtvaardigd op grond van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Hiertoe dient een belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het belang van de Staat anderzijds. Voor de omstandigheden die bij deze belangenafweging dienen te worden betrokken, wordt verwezen naar paragraaf B2/13.2.3.3 van de Vc 2000.

4.1. Aan het bestreden besluit heeft verweerder - samengevat - het volgende ten grondslag gelegd. Eiser is bij herhaling strafrechtelijk veroordeeld en door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt hij overlast. Gelet op het voorgaande vormt eiser een gevaar voor de openbare orde, terwijl hij geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000. Hetgeen door eiser is aangevoerd tegen de ongewenstverklaring - inhoudende dat hij al zeven jaar in Nederland is en dat hij alleen wil terugkeren naar het land van herkomst samen met zijn gezin - is van onvoldoende gewicht om zijn ongewenstverklaring achterwege te laten. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) is van belang dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) bij uitspraak van 2 augustus 2006 het hoger beroep inzake de ex-echtgenote van eiser, mevrouw , en hun minderjarige dochter, , heeft afgewezen. Hiermee is de beschikking van 28 april 2005 in rechte onaantastbaar geworden. Derhalve verblijven de ex-echtgenote van eiser en hun minderjarige kind niet langer rechtmatig in Nederland en dienen zij Nederland binnen de gestelde vertrektermijn te verlaten. Nu noch de ex-echtgenote van eiser noch zijn minderjarige dochter een verblijfstitel hebben op grond waarvan hen rechtmatig verblijf in Nederland is toegestaan, is reeds hierom geen familie- of gezinsleven in Nederland mogelijk en kan derhalve het beroep op artikel 8 van het EVRM niet slagen. Aangezien uit de inhoud van het bezwaarschrift in samenhang met hetgeen door eiser is aangevoerd en met de motivering van de bestreden beschikking, aanstonds blijkt dat de bezwaren ongegrond zijn, is op grond van artikel 7:3, onder b, van de Vw 2000 afgezien van het horen van eiser.

4.2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. In het bestreden besluit van 10 augustus 2006 wordt verwezen naar een uitspraak van de AbRS van 2 augustus 2006, inzake de ex-echtgenote van eiser en hun minderjarige kind. Eiser was niet op de hoogte van deze uitspraak, alvorens hij kennis nam van het bestreden besluit, maar verweerder heeft wel op grond van deze uitspraak het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM afgewezen. Eiser stelt zich derhalve op het standpunt dat deze gang van zaken in strijd is met het

zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had hem, door middel van bijvoorbeeld een hoorzitting, in de gelegenheid moeten stellen om een reactie op deze uitspraak te geven, zodat hij kon aangeven of hij zijn beroep op artikel 8 van het EVRM wenste te handhaven. Verweerder heeft thans het bestreden besluit ongegrond verklaard mede op grond van een voor eiser onbekende, maar hem wel aangaande, uitspraak.

4.3. In het verweerschrift heeft verweerder - voor zover hier van belang - met betrekking tot de schending van de hoorplicht het volgende aangevoerd. Eiser heeft noch in bezwaar noch in beroep de gestelde feiten en omstandigheden betwist aangaande de door hem gepleegde strafbare feiten, hij heeft niet gesteld dat er nog sprake was van een feitelijke relatie met zijn echtgenote, hij heeft niet gesteld dat hij nog contact met haar of zijn minderjarige kind onderhoudt en hij heeft niet bestreden dat zowel hij, zijn ex-echtgenote als hun minderjarige kind geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben. Hieruit volgt dat het bezwaarschrift terecht als kennelijk ongegrond is aangemerkt. De vraag of eiser al dan niet zijn beroep op artikel 8 van het EVRM wilde handhaven is niet relevant. Immers ook bij handhaving van het beroep op artikel 8 van het EVRM is het bezwaar kennelijk ongegrond. Derhalve heeft verweerder op grond van artikel 7:3, onder b, van de Awb van het horen van eiser mogen afzien.

De rechtbank overweegt als volgt.

5. De rechtbank stelt vast dat eiser, voor zover hier relevant, enkel aanvoert dat hij ten onrechte niet is gehoord, zodat hij niet kon reageren op de uitspraak van de AbRS van 2 augustus 2006 en hij zijn beroep op artikel 8 van het EVRM zou kunnen intrekken of handhaven. De rechtbank is van oordeel, dat aangezien in rechte vaststaat dat de ex-echtgenote van eiser en hun minderjarige kind geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland, verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM reeds daarom niet kan slagen. Derhalve bleek uit de inhoud van het bezwaarschrift, beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door eiser is aangevoerd en met de motivering van de bestreden beschikking en gezien de genoemde uitspraak van 2 augustus 2006 van de AbRS, reeds aanstonds dat de bezwaren van eiser ongegrond zijn, terwijl er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. De vraag of eiser zijn beroep op artikel 8 van het EVRM wilde handhaven, maakt het voorgaande niet anders, aangezien ook bij handhaving van het beroep op artikel 8 van het EVRM het bezwaar kennelijk ongegrond is. Verweerder heeft derhalve op goede gronden op grond van artikel 7:3, onder b, van de Awb van het horen van eiser afgezien.

6. Gelet op het voorgaande kan het bestreden besluit de rechterlijke toets doorstaan en dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

7. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

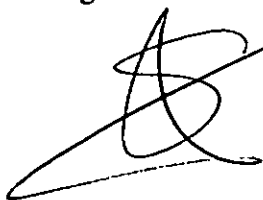
IV. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 22 maart 2007 door mr. M.J. Diemer, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S.C.J. Lindeboom, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **26 MAART 2007**

Conc.: SL

Coll:

D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Kloosterman & Stronks advocaten
Amstelveenseweg 54/56 bg
1075 XH Amsterdam

mr.A.D. Kloosterman
ame@kloostermanenstronks.nl
mr.P.J. Stronks
jurgens@kloostermanenstronks.nl
mr.S. Ben Tarraf
samir@kloostermanenstronks.nl

telefoon 020 618 09 08
fax 020 616 20 70
www.kloostermanenstronks.nl

KLOOSTERMAN & STRONKS

Raad van State
- Afdeling bestuursrechtspraak -
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Inzake: / Staat (hb)
Dossier: 2007.264
Uw ref: -

Geeft eerbiedig te kennen:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 3 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

nader te noemen "appellant", van Azerbadzjaanse nationaliteit, ten deze woonplaats kiezende aan de Amstelveenseweg 54-56 BG, 1075 XH, te Amsterdam, ten kantore van de advocaat en procureur mr. P.J. Stronks, die ten deze door hem bepaaldelijk is gemachtigd tot het indienen van dit hoger beroep en tot het voeren van onderhavige procedure.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak d.d. 22 maart 2007, verzonden op 26 december 2006, van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, procedurenummer **AWB 06 / 43533**.

Dit beroepsschrift richt zich tegen de **Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie**, verweerder.

Grief:

Appellant kan zich niet verenigen met het oordeel van de rechtbank, dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat het beroep van appellant op artikel 8 EVRM reeds daarom niet kan slagen "aangezien in rechte vaststaat dat de ex-echtgenote van eiser en hun minderjarige kind geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland."

Appellant wijst er daarbij op, dat zijn ex-echtgenote na de beschikking van 2 augustus 2006 een hernieuwde aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft ingediend en er derhalve in de toekomst wél sprake zou kunnen van rechtmatig verblijf.

Voorts is appellant van oordeel dat voor een (eventueel) geslaagd beroep op artikel 8 EVRM irrelevant is of zijn ex-echtgenote rechtmatig verblijf in Nederland heeft. Relevant is slechts de vraag of de ex-echtgenote *feitelijk* in Nederland verblijft.

Onder verwijzing naar het hiervoor gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, alsmede om de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank en van het hoger beroep bij uw Afdeling heeft moeten maken en voorts te bepalen dat aan appellant het door hem betaalde griffierecht zal worden vergoed.

Amsterdam, 2 april 2007

gemaaktigde

